

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ὀκτωβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 41

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 313)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.
Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

«Εἰς ἔργον!» εἶπεν εἴπη ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐκείνης στιγμῆς, οἱ ἄνδρες ἤρχισαν νὰ ἐργάζωνται μετὰ ζήλου.

Δὲν εἶχανμεν νὰ χάσωμεν οὔτε ὥραν. Τὸ ζήτημα τοῦ χρόνου ἦτο τὸ σπουδαιότερον πάντων. Ὅσον διὰ τὰς ζωοτροφίας, ἡ γολέττα μας εἶχεν ἱκανὰς διὰ πληρεῖς σιτηρέσιον καὶ διὰ δεκαπέντε ἀκόμη μῆνας. Ἐπομένως οὔτε πείνα μᾶς ἠπείλει, οὔτε πολὺ ὀλιγώτερον δίψα. Τὰ βαρέλια τοῦ οἴνου, τοῦ οὔσκ, τοῦ ζύθου καὶ τῆς ρακῆς, δὲν ἐπειράχθησαν σχεδὸν διόλου καὶ τὸ πόσιμον ὕδωρ ἂν μας ἐλλίπεν, ἡδυνάμεθα νὰ προμηθευθῶμεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὀγκοπάγου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκόμεθα. Διότι, ὡς γνωστόν, ὁ πάγος, εἴτε ἐκ θαλασσίου ὕδατος ἐσηματίσθη εἴτε ἐκ ποταμίου, οὐδέποτε εἶνε ἀλμυρὸς κατὰ τὴν μετάβασιν ἀπὸ τῆς ρευστῆς εἰς τὴν στερεάν κατάστασιν, τὸ ἅλας ἀποβάλλεται καθ' ὅλοκληρίαν.

Ὁ Λὰν Γκὺ καὶ ὁ Τζέμ. Βέστ ἀπεφάσισαν ἐν πρώτοις, διὰ νὰ ἐλαφρυνθῇ ἡ γολέττα, νὰ ἐκφορτώσουν πᾶν ὅ,τι εὐρίσκετο ἐντὸς αὐτῆς. Ἐπειτα οἱ ἱστοὶ καὶ τὰ λοιπὰ ἐξαρτήματά της θὰ ἐλύοντο καὶ θὰ μετεφέροντο ἐπὶ τοῦ ὁροπεδίου. Ἐπρεπε νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατόν ἐλαφροτέρα, νὰ παλλαχθῇ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἔρματος, διὰ τὴν δύσκολον καὶ κινδυνώδη καθέλκυσιν. Τοῦτο θὰ ἐπέφερε βραδύτητα ἡμερῶν τινῶν ἄλλὰ τὸ ἐγγχείρημα θὰ ἐγίνετο ὑπὸ καλλιτέρους ὁρους, καὶ μετὰ τὴν ἐπιτυχὴ καθέλκυ-

σιν, ἡ φόρτωσις καὶ ἡ ἐξάρτυσις δὲν θὰ ἐπαρουσίαζε μεγάλας δυσκολίας.

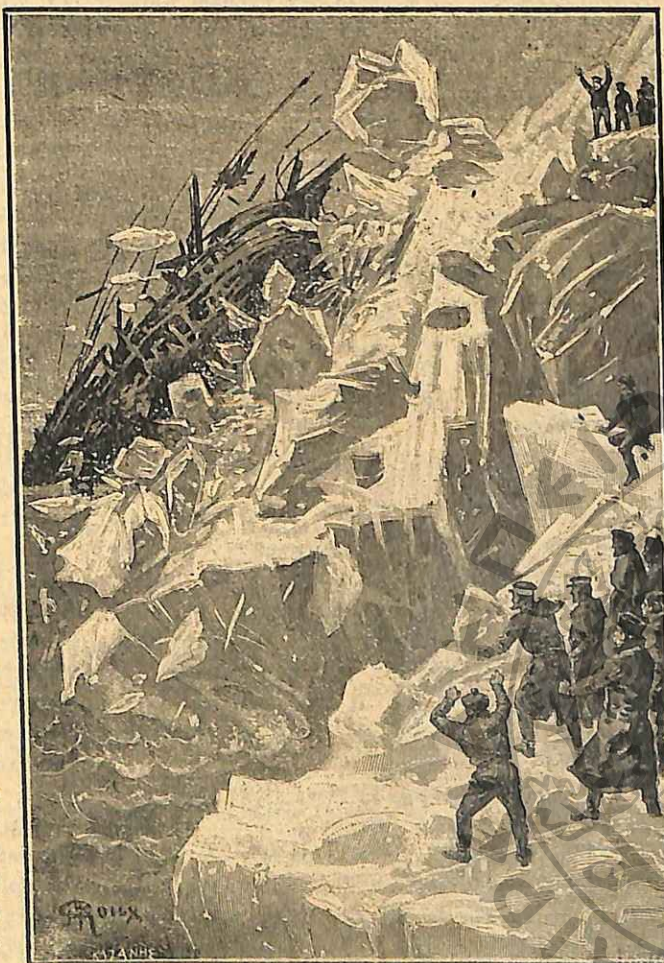
Ἐκτὸς τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου λόγου, ὑπῆρχε καὶ ἄλλος ὄχι ὀλιγώτερον σπουδαῖος. Εἶπον ὅτι ἡ θέσις τοῦ Ἀλβράνο ἐντὸς τῆς χαράδρας τοῦ ὀγκοπάγου, ἦτο ἐπιφαλεστάτη. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ μετατοπισθῇ καὶ νὰ κατρακυλήσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄν δὲ κατεποντίζετο οὕτω μὲ ὅλας τὰς ζωοτροφίας, τί θὰ ἐγίνόμεθα ἡμεῖς;

Τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐκείνην ἐξεφορτώθησαν τὰ κιβώτια τῶν παστῶν κρεάτων, τῶν ξηρῶν ὀσπρίων, τῶν ἀλεύρων,

τῶν διπύρων, τοῦ τεύου, τοῦ καφέ κτλ. ὡς καὶ τὰ βαρέλια τῶν διχφόρων ποτῶν, καὶ ἐτοποθετήθησαν ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς κοιλώματα, πλησίον τοῦ Ἀλβράνο υ. Ἐπίσης ἐλήφθη φροντίς περὶ τῆς λέμβου καὶ τῶν ἐξαρτημάτων της, ἡ ὁποία ἐξησφαλίσθη ἐντὸς κοιλώματος, περὶ τοὺς τριάκοντα πόδας μακρὰν τοῦ ἀριστεροῦ τοῦ Ἀλβράνο υ, ὅπου ἡ φρούρησις θὰ ἦτο διαρκὴς νυκτὸς καὶ ἡμέρας, διὰ τὸν φόβον τοῦ Χήρνε καὶ τῶν ὀπαδῶν του. Καὶ μετὰ τὸ φορτίον, τὸ σκάφος ἀπηλλάχθη τῶν ἱστῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐξαρτημάτων, λυθέντων καὶ μετακομισθέντων. Αἱ ἀκόλουθοι τρεῖς ἡμέραι, 19, 20 καὶ 21 Ἰανουαρίου, κατηλάνωθησαν καθ' ὅλοκληρίαν μὲ τὰς ἐργασίας ταύτας.

Ἐπὶ τοῦ ὁροπεδίου, οὐχὶ μακρὰν τοῦ Ἀλβράνο υ, ἐπήχθησαν ἀρκεταὶ σκηναὶ αὐτοσχέδιοι, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐτοποθετήθησαν αἱ κλῖναι τῶν θαλαμίσκων μας καὶ τοῦ θαλάμου τοῦ πληρώματος. Εἰς τὸ βάθος, κάτωθεν μιᾶς ἐπικλινούσας πλευρᾶς, διὰ τῆς ὁποίας ἡδυνάτο τις νὰ ναρριχηθῇ μέχρι τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τοῦ ὀγκοπάγου, ἐτοποθετήθη τὸ μαγειρεῖον τοῦ φίλου μας Ἐνδικόττου.

Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας τῆς κοπιώδους ἐργασίας, ὁ Χήρνε ἐπέδειξε ζῆλον ἄμεμπτον καὶ δραστηριότητα πολὺτιμον. Μήπως εἶχε μετανόησιν διὰ τὴν προτέραν του διαγωγὴν; Μήπως εἶχεν ἐνοήσῃ ὅτι ἡ κοινὴ σωτηρία ἐξηρτάτο ἀπὸ τὴν ὁμόνοιαν καὶ ἀπὸ τὴν πειθαρχίαν; Δὲν ἠμποροῦσα νὰ μαντεύσω τί συνέβαινε εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου τούτου! Ἀλλ' εἶνε περιττὸν νὰ εἴπω, ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἀλβράνο υ, ὁ πρῶτος ὑπὸ ἐποφιν ἀντοχῆς καὶ ζήλου καὶ τυφλῆς ἀφοσιώσεως, ἦτο πάντοτε ὁ Δίρκ Πέτερς. Καὶ ὅταν τὸν ἔδλεπα, ἐργαζόμε-

» Ἐξηρτημένοι, συντετριμμένοι, ἀποσυντεθειμένοι, ὁ Ἀλβράνος ἐφέρετο ἔως κάτω. . . (Σελ. 323, στήλ. α')

νον κάποτε πλησίον του Μαρτίνου Χόλτ, ο οποίος δεν παρέλειπε να εύχεται για τον πλησιάζον, μετ' όλην την επίμονον επιφυλακτικότητα του μιγάδος, έσυλλογιζόμην μετά φρίκης πόσον θα μετεβάλλοντο τα αίσθήματα του νυν ευγνώμονος ιστιογράφου, αν έξαφνα τω άπεκαλύπτετο το τρομερόν εκείνο μυστικόν περί του άδελφού του, — μυστικόν, το όποτον εύτυχώς ούδεις άλλος έγνώριζεν, εκτός έμου και του Δίρκ Πέτερς.

Ένθ' έξετελείτο ή εκφόρτωσις, ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ και ο υποπλοίαρχος έμελούσαν το δύσκολον ζήτημα της καθελεύσεως. Ο "Α λ β ρ α ν ο ς εύρίσκετο ήδη εις ύψος εκατόν ποδών από της επιφανείας της θαλάσσης, και διά να καθελυσθή, έπρεπε να όλισθή δια κοίτης, ή οποία θάνασκάπτετο επί της δυτικής κλιτύος του όγκοπάγου, άκαλουθούσα γραμμήν πλαγίαν, μήκους τριακοσίων περίπου όργυιων. Διά τοϋτο, ένθ' μία όμάς υπό τας διαταγάς του ναυκλήρου κατεγίνετο εις την εκφόρτωσιν της γολέττας, δευτέρα όμάς, υπό τας διαταγάς του Τζέμ. Βέστ, ήρχισε να χαράσσει την κοίτην διά της άνωμάλου πλευράς του πλωτού όγκοπάγου.

Πλωτού ;... "Οχι" το λέγω εκ συνήθειας, διότι, ως γνωρίζετε ήδη, ο όγκοπάγος μας δεν έπλεε. Τοϋτο θα έξηκολούθει άρά γε επί πολύ ; Η βάσις του δεν θα έπεριτρώγεται μετ' όλίγον και δεν θα πεσπάτο από τον πυθμένα ; "Αλλος όγκοπάγος δεν θα έρρίπτετο επ' αυτόν, και με την σύγκρουσιν δεν θα τον έξεκολλούσεν ; "Αγνωστον.

Με τας διαφόρους έργασίας εφθάσαμεν εις την 24 'Ιανουαρίου. Η άτμοσφαίρα έξηκολούθει να είνε μάλλον γλυκεία, ή θερμοκρασία διατηρείτο άμετάπτωτος (70 και 78 Κελσίου άνω του μηδενός), και το πλήθος των πλωτών όγκοπάγων τριγύρω μας ηύξανεν όλονέν. Ο Χάρδης ήρχισεν ήδη να έπισκευάζη το σκάφος του "Α λ β ρ α ν ο υ, και έν τω μεσφ της σιωπηλής εκείνης έρημίας άντήχουν τα κτυπήματα των σφυρίων και οι κρωγμοί των θαλασσιών πτηνών, τα όποια περιίπταντο περί την κορυφήν του εκ πάγου βουνού.

Συχνά συνμιλούν μετ'ά του πλοίαρχου Λάν Γκνύ περί της αξιοθρηνήτου καταστάσεώς μας και περί της προβληματικής σωτηρίας μας. . . "Επίσης και ο Ούρλιγκερλής, όσάκις δεν είχε έργασίαν, μ' έπλησίαζε και ήρχιζε την φλυαρίαν. Ο ναύκληρος βαρέως έφερε την αποτυχίαν της επιχειρήσεώς μας, και έφοβετο πολύ διά το μέλλον. Τον απήλπιζε προπάντων ή ιδέα, ότι ήμπορούσε να μη έπιστρέψη ποτέ εις την Κεργαιλάνην, και να μη επανίδη πλέον το Ήενοδοχείον του φίλου του "Ατκινς,

την ευμάριαν του όποίου ανεπόλει μελαγχολικώς, συγκρίνων αυτό πρὸς τον πάγον, ο όποιος μ'ας έφιλοξένει τώρα. . . "Αλλά μίαν φοράν ή όμιλία του μοι έφάνη πολύ περισσύτερον ενδιαφέροντα. "Επρόκειτο περί του Χήρνε, και ιδιαιτέρως περί των σχέσεων αυτού πρὸς τον Μαρτίνον Χόλτ, ο όποιος, κατά τον ναύκληρον, τω έδείκνυε περισσώτερον του δέοντος έμπιστεύσιν.

— Μίαν ήμέραν, μου είπε, τους άκουσα που όμιλούσαν μαζί... Καί αν ήξεύρατε τί έλεγαν, κύριε Ζώρλιγκ ! . .

— Καί ποϋν'ά το ήξεύρω !
— Μιλούσαν γιά τον Δίρκ Πέτερς, και ο Χήρνε του έλεγε : «Δέν πρέπει να σου κακοφαίνεται, μάστορ-Χόλτ, αν ο Πέτερς δεν σε πλησιάζη πολύ και αν δεν δέχεται την φιλίαν σου και την ευγνωμοσύνην σου... Καθόλου παράξενο ! Συλλογίσου ότι υπηρέτησεν εις τον Κ ρ ά μ π ο ν, μαζί με τον άδελφόν σου Νέδ, αν δεν σφάλω. . .

— Πώς ; το είπε αυτό, ναύκληρε ; άνέκραξα. "Ανέφερε τον Κ ρ ά μ π ο ν ;

— Ναί... τον Κ ρ ά μ π ο ν .

— Καί τον Νέδ Χόλτ ;

— "Ακριδώς.

— Καί τί είπεν ο Μαρτίνος Χόλτ ;

— Είπε : «Ο δυστυχισμένος μου άδελφός !.. κ' έγω δεν ήξεύρω πως έχάθηκε !.. "Ισως σε καμμία στάσι, μέσα 'ς το πλοίο, θα πήγε να υπερασπισθή τον πλοίαρχο, και θα τον έσφαξαν.»

— Καί τί είπε τότε ο Χήρνε ; ήρώτησα.

— Είπε : «Δέν ρωτάς τον Δίρκ Πέτερς να σε πληροφορήση ; "Εκείνος βέβαια κάτι θα ξεύρη...» — «Ναί, άποκρίθηκε ο Μαρτίνος Χόλτ» το έσυλλογίσθηκα και τον έρώτησα μιά φορά, αλλά μου είπε : Δέν ξέρω ! Δέν ξέρω ! και έσκέπασε το πρόσωπό του με τα χέρια, και έφυγε από κοντά μου άμέσως.»

— "Αλλο τίποτε δεν ήκουσες, ναύκληρε ;

— "Οχι, κύριε Ζώρλιγκ. "Αλλ' αυτά που άκουσα μου έφάνηκαν πολύ παράξενα και ήθέλησα να σας τα πω.

— Καί τί συμπεραίνεις ;

— Συμπεραίνω ότι ο Χήρνε είνε ένας καταργάτης πρώτης τάξεως, και ποιος ξέρει σε τί καταχθόνιο σχέδιο θέλει να τραθήξη και τον Μαρτίνον Χόλτ !

Τρόντι, τί σημασίαν να είχαν ή νέα συμπεριφορά του Χήρνε ; Διατί να θέλη να συνδεθή με τον Μαρτίνον Χόλτ, ένα των πιστοτέρων του πληρώματος ; Διατί να τω υπενθυμίση τας σκηνάς του Κ ρ ά μ π ο ν ; Μήπως έγνώριζε το τρομερόν μυστικόν, το όποτον μοι άπεκάλυψεν ο μιγάς ;

"Ανησύχησα πολύ, αλλά δεν είπα τί-

ποτε εις τον Δίρκ Πέτερς, φοβηθείς τας συνεπείας. . .

Μετά δύο ήμέρας αι έργασίαι είχαν λήξη. "Επιδιωρώθη εις την έντέλειαν το σκάφος και κατεσκευάσθη ή κοίτη, ή πλατεία αλλαξ, ή οποία θα ώδήγει τον "Α λ β ρ α ν ο ν μέχρι της θαλάσσης. Την 28 'Ιανουαρίου, από της τετάρτης μετ'ά μεσημβρίαν, ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ διέταξε γενικήν άνάπαυσιν, και διένειμεν εις έκαστον άνδρα διπλήν μερίδα φαγητού και ποτού, άνταμειβών την πολύμοχθον έργασίαν της εβδομάδος.

"Επαναλαμβάνω, ότι παν ίγνος άνοιαξίας εφάνετο εκλιπόν, αφ' ης ο Χήρνε έπαυσε να ύποκινή τους συντρόφους του. Το πλήρωμα, όλόκληρον δύναμαι να είπω, άπησχόλει ή καθελεύσις. Ο "Α λ β ρ α ν ο ς εις την θαλάσσαν, έσήμεινεν άναχώρησιν, έπιστροφήν, σωτηρίαν. . . Μόνον διά τον Δίρκ Πέτερς και δι' έμ' έσήμεινεν όριστικήν έγκατάλειψιν του "Αρθούρου Πύμ. . .

Η θερμοκρασία της νυκτός εκείνης υπήρξε μία των ύψηλοτέρων, εξ όσων είχομεν αισθανθή έως τότε. Το θερμόμετρον έδειξε τεσσαράκοντα τρεις βαθμούς (110 67 Κ. άνω του μηδενός.) "Οθεν, μολοντί ο ήλιος ήρχιζε να πλησιάζη τον όρίζοντα, ο πάγος άνελύετο και πλήθος ρυακίων έσχηματίζοντο, ρέοντα πανταχόθεν.

"Αφυπνίσθη από της τετάρτης πρωϊνης ώρας, μετ'αυ των πρώτων. Την δεκάτην ώραν θα ήρχιζεν ή έργασία της καθελεύσεως, ή οποία, καθώς υπελόγιζεν ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ, θα έτελείωνε πρό της έσπέρας. Έννοείται, ότι όλοι θα παρείχομεν χείρα βοηθείας εις τον δύσκολον τοϋτον χειρισμόν. Δι' ένα έκαστον είχαν όρισθή ή θέσις, εις την όποίαν θα έμενε. Καί άλλοι μ'έν θα διηκόλυνον την καθελεύσιν διά φυλίων κυλινδρων, αν που έχρειάζετο να διευκολυνθή, άλλοι θα άπεναντίας θα την άνεχαίτιζον, αν αφνης εγίνετο ταχύτερα του δέοντος, διά σχοινίων πρὸς τοϋτο τοποθετημένων.

Το πρόγευμα έτελείωσεν εις τας έννάς, υπό τας σκηνάς. Οι ναυταί μας προέπιον υπέρ της επιτυχίας του έγχειρήματος, και εις τας ζωηράς έπευφημίας των—αν και κάπως προώρους,— άνταπεκρίθημεν ευχαρίστως. "Επιτέλους αφήσαμεν τας σκηνάς, δια να μεταβώμεν εις τας θέσεις μας,—που μερικοί εκ των ναυτών εύρίσκοντο ήδη από τινος,— όταν άντήχησαν εξαίφνης νέα κρωγμά, άπαίσια κρωγμά τρόμου και φρίκης. . .

Όποτον θέαμα ! Καί όσον βραχύ και αν υπήρξεν, όποιαν άνεξάλειπτον έντύπωσιν αφήκειν εις τας ψυχάς μας !

Μέγα τεμάχιον του όγκοπάγου, εκ των πελωρίων οϋτως είπ'εν βράχων, οι

όποιοι έσχηματίζαν την χαράδραν, έντος της όποιας εύρίσκετο ο "Α λ β ρ α ν ο ς, έχασε την ισορροπίαν, ως εκ της τήξεως της βάσεώς του, και εκτοπισθείς, εκυλίετο και άνεπήδκ, φερόμενος κάτω, από βράχου εις βράχον. . .

Μετά μίαν στιγμήν, ή γολέττα, μη συγκρατουμένη πλέον, ώλισθαίνε δια της κατωφερείας.

"Επί του καταστρώματος, εις την πρώαν, υπήρχον δύο άνθρωποι : ο Ρογγήρος και ο Γρατιάνος. Εις μάτην οι δυστυχείς οϋτοι ήθέλησαν να πηδήσουν έξω, δεν έπρόφθασαν, και ή φρικώδης εκείνη όρμη τους παρέσυρε. . .

Ναί, το είδα. . . είδα την γολέτταν άνατρεπυμένην, συρομένην πρώτα δια του άριστερου πλευρού, συντρίβουσαν ένα των νεοσυλλέκτων, ο όποιος δεν έλαβε καιρόν ναποσυρθή εκείθεν, είτα άναπηδωσαν φρενητιωδώς από βράχου εις βράχον, και τέλος κρημιζομένην εις το κενόν. . .

Μετά έν δευτερόλεπτον, έξηρθωμένος, συντετριμμένος, άποσυντεθειμένος ο "Α λ β ρ α ν ο ς έφέρετο έως κάτω και κατεποντίζετο, ένθ' από το μέρος όπου έβυθίσθη, πελώριος πίδαξ άνέβλυσε, παρά τους πρόποδας του εκ πάγου βουνού.

["Επεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Μεταξύ των παιδιών της κωμοπόλεως, ο Παυλάκης φημίζεται μάλλον δια την ζωηρότητα του, παρά δια την εύφυϊαν του. Μερικά πράγματα τα έννοει εξαίρετα, άλλα πάλιν είνε αδύνατον να έμβουν εις το κεφάλι του, και από τα τελευταία αυτά είνε τα μαθήματα, ή γραμματική και πρό πάντων ή αριθμητική.

"Εκείνας τας ήμέρας είχαν έγκατασταθή εις την κωμόπολιν ένας καινούργιος διδάσκαλος. "Ητο νεαρός φοιτητής της φιλολογίας, ο όποιος έκαμνε και ιδιαιτέρας προγυμνάσεις. Ο πατέρας του Παυλάκη, ο όποιος δεν είχε καμμίαν άφορμήν να είνε ένθουσιασμένος από τας προόδους του υιού του και από την ικανότητα των διδασκάλων που είχε λάβη έως τώρα, έσκέφθη :

— "Ας δοκιμάσωμεν και αυτόν τον καινούργιον !

— Ναί, μπαμπάκα, άς τον δοκιμάσωμεν, είπε και ο Παυλάκης. "Ετσι κ' έτσι τί θα χάσουμε ; . .

Και τον έπροσκάλεσαν εις το σπίτι. Εις το πρώτον μάθημα, ο Παυλάκης άνέγνωσε κατ' άρχας ένα από τους Αίσωπεύς Μύθους (ήτο δα το μόνον βιβλίον που άνοιγε με κάποιαν ευχαρί-

στησιν !) "Επρόκειτο περί του Σατύρου, ο όποιος έπιασε φιλίαν με τον "Ανθρωπον. Διά να κρυώση το ζεστόν φαγητόν του, ο "Ανθρωπος το έφύσησε με το στόμα του, ύστερα, δια να ζεσάνη τα κρύα του χέρια, τα έφύσησε πάλιν με το στόμα του. Καί άμα το είδεν αυτό ο Σάτυρος έσηκώθη και έφυγε, διότι, είπε, δεν ήθελε φιλίαν με πλάσμα, που από το ίδιο μέρος έβγαζε και το ζεστόν και το κρύον. . .

— Ποία είνε ή έννοια αυτού του μύθου ; ήρώτησεν ο καινούργιος δάσκαλος.

— Να σκεπτώ ! απήντησεν ο Παυλάκης, ο όποιος, δια το επίσημον της περιστάσεως, ήθέλησε να έλληνίση όλίγον.

— Να σκεφθώ λέγουν, όχι να σκεπτώ, έδιόρθωσεν άμέσως ο δάσκαλος. Να σκεπτώ λέγουν οι άμωεις, που θέλουν να κάμουν τους γραμματισμένους.

— Πολύ καλά, να σκεφθώ ! είπεν ο Παυλάκης.

— Σκέψου και άμα το εύρης μου το λέγεις... Έν τω μετ'αυ άς κάμωμεν αριθμητικήν. Ποϋ είσαι ;

— Εις την πρόσθεσιν.

— Πολύ καλά. Γράψε : 5,830. . . γράψε άποκάτω 260 . . . άποκάτω 11, 979... Φθάνει... Πρόσθεσέ τα !

Ο Παυλάκης έπεσεν επάνω εις το τετραδίον του με τα μούτρα, και ήρχισε με μίαν φωνήν υπέρρινον και ψαλμωδικήν :

— "Αγομεν γραμμήν και προσθέτομεν. Έννέα και μηδέν έννέα, και μηδέν έννέα... γράφομεν έννέα και κρατούμεν ένα.

— Λάθος ! διέκοψεν ο καινούργιος δάσκαλος. Δεν κρατούμε τίποτε !

— "Α ! το ξέρω ! είπεν ο Παυλάκης, κραδαίνων ζωηρώς το κεφάλι. Γράφομεν έννέα και δεν κρατούμε τίποτε.

— Παρακάτω.

— Έπτά και έξη ; . . δεκατρία και τρία... δεκάξη !

— Μη μετράς με τα δάκτυλα ! ή γυναίκες μετρούν με τα δάκτυλα, οι άνδρες μετρούν με τον νοϋν των.

— Μα δεν είμπορώ να σκέφθωμαι ! λέγει με ειλικρίνεια ο Παυλάκης.

— Να σκέπτομαι, και όχι να σκέφθωμαι ! άλλο λάθος έκαμνε. . .

— Μα πρωτίτερα δεν μου είπατε πως πρέπει να λέγω να σκεφθώ ; διαμαρτυρήθη ο Παυλάκης.

Ο δάσκαλος εξακαρδίσθη από τα γέλια. Ο Παυλάκης έμεινε με το στόμα άνοιχτόν.

"Επιτέλους συνήλθεν ο δάσκαλος και είπεν :

— "Αλλο το ένα, παιδί μου, άλλο το άλλο. "Ας είνε, θα τα πούμε 'στη γραμματική... "Ελα, προχώρει. Σου είπα να μετράς με το νοϋ σου.

— Μάλιστα, είπεν ο Παυλάκης, και έξηκολούθησε με κάποιαν δυσπιστίαν : — Έπτά κ' έξη, δεκατρία και τρία δεκάξη, γράφομεν έξη και δεν κρατούμεν τίποτα !

— "Οχι, όχι ! Κρατούμεν ένα.

— Μα πρωτίτερα δεν μου είπατε πως δεν κρατούμεν τίποτα ; άνέκραξεν ο Παυλάκης με ζωηρότερον άκόμη τόνον εκπλήξεως και διαμαρτυρίας.

Ο δάσκαλος με κόπον εκράτησε τα γέλια.

— "Οχι, κρατούμεν ένα ! επανέλαβε. Πότε κρατούμε, πότε δεν κρατούμε.

— "Ας είνε ! Κρατούμεν ένα... "Ενα το κρατούμενο και έννέα δέκα . . . και δύο δώδεκα . . . και όκτώ . . . και όκτώ. . .

— Καί όκτώ ;

— Καί όκτώ ; . .

Ο Παυλάκης έμεινε δια πολλήν ώραν άφωνος, άκίνητος και σκεπτικός. Ο δάσκαλος έχασε την υπομονήν :

— "Ελα λοιπόν ! μέτρησε με τα δάκτυλα !

— Μα δεν μου είπατε πρωτίτερα πως ή γυναίκες μονάχα μετρούν με τα δάκτυλα ; ! !

— "Ε, τί να κάμουμε ! "Αφ' οϋ δεν μπορείς άκόμη να μετράς με τον νοϋν σου. . .

Τα δάκτυλα του Παυλάκη έκινήθησαν άμέσως σαν ποδάρια άράχνης.

— Καλά. . . Δώδεκα και όκτώ... είκοσι !.. Γράφομεν μηδέν και κρατούμεν ένα.

— "Οχι !

— "Α !.. και δεν κρατούμε τίποτα !

— "Οχι !

— "Α !.. και κρατούμε ένα !

— "Οχι !

— "Α ! και δεν κρατούμε τίποτα !

— "Οχι !

— Μα οϋτε το ένα οϋτε το άλλο ; Μα δεν μου είπες πρωτίτερα πότε κρατούμε, πότε δεν κρατούμε ; Τί γελάς ;

Σου λέω κρατούμε, δεν σ' άρέσει, σου λέω δεν κρατούμε, δεν σ' άρέσει. Μα τί θέλεις λοιπόν ; . . Κοροϊδεύεις ;

"Αλλ' από τα γέλια ο καινούργιος δάσκαλος ήτο αδύνατον πλέον ναπαντήση. . . "Εκείνην την στιγμήν Ισα-Ισα έμβήκεν εις το δωμάτιον και ο πατέρας του μαθητού. Ο Παυλάκης ένεπαρρήθη από την παρουσίαν του, επέταξε τα χαρτιά του, έκλεισε τα βιβλία του, έσηκώθη όρθιος και είπε :

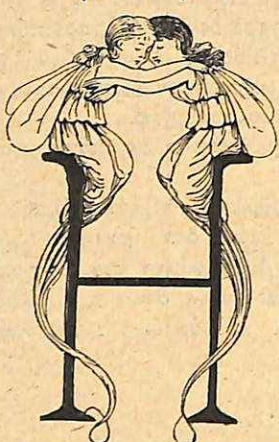
— Τώρα εκατάλαβα την έννοιαν του μύθου, που μ' έρώτησες. Έγω είμαι ο Σάτυρος και συ είσαι ο "Ανθρωπος. . . που βγάξεις από το ίδιο μέρος το ζεστό και το κρύο. Λοιπόν φιλίαν δεν είμπορούμε να έχουμε. — Πατέρα, δεν μας κάνει ο καινούργιος δάσκαλος !

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΕΥΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΘΕΛΕ και καλὰ νὰ φορέσῃ τὴν .. στρατιωτικὴν τῆς στολὴν... — Μὰ πῶς; θάνακράξετε, ἀνοίγοντες ἐκπληκτὰ μάτια! φοροῦν καὶ ἡ γυναικες στρατιωτικὴν στολὴν; "Οχι βέβαια! ὅλες ἡ γυναικες .. ἀλλ' αὐτὴ, περὶ τῆς

ὁποίας θὰ σας ὁμιλήσω, — κόρη νεαρῶτατη καὶ ὠραία, — εἶχε στρατιωτικὴν στολὴν καὶ ἐδικαίωτο νὰ τὴν φορέσῃ. . . Ἦτο ἐπίτιμος Ἀρχηγὸς ἐνὸς Συντάγματος, τὸ ὁποῖον ἴσα-ἴσα διεκρίνετο διὰ τὴν ὠραίαν στολὴν τῶν ἀξιωματικῶν του. . . Κεῖ τὴν στολὴν αὐτήν, τὴν ὁποίαν μὲ ἰδιαίτεραν στοργὴν καὶ ἐξαιρετικὴν πολυτέλειαν εἶχε προστοιμάσῃ, ἐπέμενε τῶρα νὰ τὴν φορέσῃ, καὶ νὰ παρουσιασθῇ ἐφιππος εἰς τὴν Τελετὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ κάμῃ ὅσῳ τὸ δυνατόν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν. Ἡ μητέρα τῆς ὁμῶς διεμαρτύρετο. Αὐτὴ ἐπροτιμοῦσε τὴν τετριπτον ἁμαξάν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν, ἡ ὁποία καὶ μεγαλοπρεπέστερα καὶ καταλλήλοτερα τῆς ἐφαίνετο, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ θαμβώσῃ τὸν κόσμον. Ἡ στρατιωτικὴ στολὴ, ἔστω καὶ διαρρυθμισμένη διὰ γυναικα, ἡμποροῦσε νὰ φανῇ πολὺ ἐπιδεικτικὴ, πολὺ ἐπιτετηδευμένη, πολὺ ἀνοίκειος, πολὺ ἀνόητος. . . Ἀλλ' ἡ θυγάτηρ πάλιν ἔφερεν ὡς παράδειγμα τὴν Αὐτοκράτειραν τῆς Γερμανίας, ἡ ὁποία συχνὰ ἐπαρουσίαζετο ἐφιππος μὲ στρατιωτικὴν στολὴν, — μίαν ὁαυμασίαν λευκὴν στολὴν, μὲ κρόνος κατάχρυσον. . .

Ἡ συζήτης μετὰ μὲτρός καὶ θυγατρὸς ἐκινδύνευε νὰ λάβῃ διαστάσεις ἐριδος, ὅταν ἡγγέλθη ἡ ἐπίσκεψις τοῦ κυρίου Δημάρχου.

— Νὰ ἑνας σεβαστὸς καὶ πολὺπαιρος ἄνθρωπος, εἶπεν ἡ μητέρα, ὁ ὁποῖος ἡμπορεῖ νὰ σου δώσῃ λαμπρὰν συμβουλὴν. Θὰ τον καλέσω ὡς διατητήν. Νὰ ἰδῇς πῶς θὰ συμφωνήσῃ μαζί μου.

Ἡ θυγάτηρ ἀγαπᾷ πολὺ τὰς μικρὰς καὶ εὐφρεῖς ἐκδικήσεις. Ἀλλοτε εἶχε μίαν Ἀγγλίδαν παιδαγωγόν, τὴν ὁποίαν ὀλίγον ἐχῶνευε διὰ τὴν ὑπερβολικὴν τῆς αὐστηρότητα. Μίαν ἡμέραν, εἰς ἐποχὴν φαίνεται πού τὴν εἶχε δυσαρρεστήσῃ πολὺ, ἐπρόκειτο νὰ σχεδιάσῃ κατὰ δια-

ταγὴν τῆς τὸν χάρτην τῆς Εὐρώπης. Καὶ ἡ μαθήτρια, διὰ νὰ τὴν ἐκδικήσῃ, τὴν μὲν Ἀγγλίδαν ἐσχέδιασε μὲ διαστάσεις μικροσκοπικοῦ κρατιδίου, τὴν δὲ ἰδικὴν τῆς πατρίδα — μικροσκοπικὸν κρατιδίον, — μὲ διαστάσεις Ἀγγλίας. . . Φαντάζεσθε ἂν δὲν ἐπειράχθη ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία τῆς παιδαγωγοῦ καὶ ἂν δὲν ἡσθάνθη κατὰκαρα τὴν ἐκδικήσιν τῆς μαθητρίας τῆς. . .

Τὰ παλὰ δὲν τ' ἀρίνει κανεὶς εὐκολα, — καὶ ἑνα τέτοιον ἐοκέφθη νὰ κάμῃ καὶ τῶρα. Ὅριστε μας, πού θὰ τῆς ἔφερναν τὸν κύριον Δημάρχον, διὰ νὰ τῆς δώσῃ συμβουλὴν! Τί ἀνακατεῖται αὐτὸς εἰς ξένες δουλειές; . . Ἐδιάλεξαν τὴν στιγμὴν καὶ τὴν περίστασιν! . . . Ἐννοία σου καὶ θὰ σοῦ τον κάμῃ αὐτὴ . . . ἄρῃσε νὰ ἰδῇς!

Ὁ κύριος Δημάρχος εἰσῆλθεν, ἡ μητέρα ἐξέθεσε τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἡ συζήτης ἤρχισε. Ἐννοεῖται ὅτι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁ κύριος Δημάρχος ἐδικαίωσε τὴν μητέρα.

Σημειώσατε, ὅτι ὁ κύριος Δημάρχος ἦτο γέρων, πολὺ γέρων, καὶ τοῦ ἐδίδε πολὺ μέγαν κόπον νὰ στέκεται ὀρθῶς.

Ἡ μητέρα ἔκαμε νεῦμα εἰς τὴν κόρην νὰ καθήσῃ. Ἔτσι μόνον ἐκάθησε καὶ ὁ κύριος Δημάρχος.

Ἀλλ' εἰς τὴν πρώτῃν ἀντίρρησην, ἡ κόρη προσποιήθη ἀγανάκτησιν, καὶ ἐσηκώθη. Καὶ ὁ κύριος Δημάρχος ἐσηκώθη, — αὐτὸ ἐπέβλεπεν ἡ ἐθιμοτυπία.

Νέον νεῦμα τῆς μητέρας. Κάθηται ἡ κόρη; κάθηται καὶ ὁ κύριος Δημάρχος.

Καὶ ἡ συζήτης ἐξκολοῦσε. . .

Ἀλλ' εἰς νέαν ἀντίρρησην, νέα προσηγοριὰ ἀγανάκτησις ἐκ μέρους τῆς κόρης καὶ νέα ἔγερσις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκὼν ἄκων ὑποβάλλεται καὶ ὁ κύριος Δημάρχος. . . Ἡ μητέρα νεύει πάλιν. Ἡ κόρη κάθεται, — καὶ μετ' αὐτῆς; καὶ ὁ κύριος Δημάρχος.

Καὶ τὸ παιγνίδι ἐξακολουθεῖ. . . Τὴν περισσοτέραν ὥραν ὁ κύριος Δημάρχος εἶνε ἀναγκασμένος νὰναπτύσῃ ὀρθὸς τὰ ἐναντίον τῆς στρατιωτικῆς στολῆς ἐπιχειρήματά του. (Νὰ ὁ ρ θ ἀ ἐπιχειρήματτα, καθὼς θὰ ἔλεγεν ὁ Ἀνανίας.) Οἱ γεροντικοὶ του πόδες τρέμουν. . . Τρέμει καὶ ἡ φωνὴ του. . . Ὁ δυστυχισμένος ὑποφέρει. . . Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Ὑπείκει εἰς τὴν ἐθιμοτυπίαν. . . Καὶ ἡ κόρη προσποιεῖται μὲ τὴν σὴν τέχνην, σηκώνεται τὸσον φυσικὰ, καὶ εἰς τὸ νεῦμα τῆς μητρός τῆς — ὅταν δῇ τὸ ἐννοεῖ, — κάθεται μὲ τὴν προθυμίαν, ὥστε κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι πρόκειται περὶ ἐκδικήσεως. . .

Καὶ ἂν οὐ ἐδασάνισεν ἀρκετὰ τὸν διατητήν, ὁ ὁποῖος ἐδίκασε κατὰ τοῦ σχεδίου τῆς, τὸν ἐλυπήθη καὶ ἐκάθησεν ὀριστικῶς. . . Διότι κατὰ βάθος αὐτὴ ἡ

κόρη ἔχει τὴν ἀγαθοτέραν ψυχὴν τοῦ κόσμου. . . Καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ἂν οὐ μὲ τὸσον μικρὸν πρᾶγμα ἐξεθύμανεν, ἤρχισε νὰ κάμπτεται, νὰ ὑποχωρῇ, νὰ πείθεται. . . ἔως οὐ εἰς τὸ τέλος ἐκήρυξεν, ὅτι θὰ ἄρῃσε δι' ἄλλην φορὰν τὴν στρατιωτικὴν στολὴν, καὶ ὅτι εἰς τὴν Τελετὴν θὰ ἐπαρουσίαζετο μὲ τὴν ἐνδυμασίαν πού ἤθελεν ἡ μητέρα τῆς καὶ ὁ κύριος Δημάρχος.

Φαίνεται δὲ ὅτι εἶχον δίκαιον καὶ οἱ δύο, διότι μὲ τὴν ἐνδυμασίαν αὐτὴν ἔκαμε τῶντι τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν. Ἀντὶ τοῦ κρόνου, ἐφόρσε στέμμα καὶ διὰ ἀνὰ ἡλθεν εἰς τὸν Θρόνον, καὶ διὰ φωνῆς ἐντόνου ἀπήγγειλε τὸν λόγον τῆς, καὶ ὠρίσθη πίστιν εἰς τὸ Συντάγμα, καὶ ὑπεσχέθη νὰ μιμηθῇ τὸν πατέρα τῆς, καὶ νὰ φερῶσιν τὴν ζωὴν τῆς ὅλην εἰς τὴν εὐμερίαν τῶν ὑπηκόων τῆς, — τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἦτο ἡ ζωηρὰ μαθήτρια, ἡ περὶ τὴν τὴν Ἀγγλίδαν παιδαγωγόν, οὕτε ἡ φιλάρεσκος νεάνις, ἡ ἐπιμένουσα νὰ φορέσῃ στρατιωτικὴν στολὴν καὶ βασιλικὴν τὸν Δημάρχον, — ἀλλ' ἦτο ἡ Βασίλισσα, ἡ ἀναλαβάνουσα διὰ νεανικῆς ἀλλὰ σιθιχρᾶς χειρὸς τὸ βαρὺ σκήπτρον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ διοικήσῃ τέσσαρα ἑκατομύρια ὑπηκόων καὶ τριανταεξ ἑκατομύρια ὑποτέλων!

Διότι — τὸ ἐννοήσατε; — ἐπρόκειτο περὶ τῆς Γουλιελμίνης, τῆς νεαρᾶς βασιλίσσης τῆς Ὀλλανδίας, ἡ ὁποία κατ' αὐτὰς ἐνηλικιώθη καὶ ἐώρτασε τὴν Στέψιν τῆς.

Σὰς ἀσπάσσομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Εἰς τὴν Βοημίαν ἡ ἐκπαίδευσις εἶνε ὑποχρεωτικὴ. Κάθε παιδί, οἷαςδήποτε τάξεως, ἀπὸ τῶν πλουσιωτέρων μέχρι τῶν πτωχοτέρων, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει ὑπερβῇ τὸ δέκατον ἔταρον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὀφείλει νὰ φοιτᾷ εἰς τὸ Σχολεῖον. Μόνον ἂν οὐ συμπληρώσῃ τὴν ἡλικίαν ταύτην, ὁ νόμος τῷ παρέχει τὸ δικαίωμα νὰποφοιτήσῃ ἂν θέλῃ καὶ νὰ ἐξακῇ ἐπάγγελμα.

Τὸ μέτρον ἐφαρμόζεται αὐστηρότατα, καὶ ὅχι ὅπως ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου, ἐνῶ κατὰ τὸν νόμον ἡ πρώτη ἐκπαίδευσις εἶνε ὑποχρεωτικὴ, οὐδεὶς καταδιώκει τοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀφίουν τὰ παιδιὰ των ἐντελῶς ἀγράμματα, — οἱ χωρικοὶ προπάντων, — καὶ ἀπὸ τῆς νηπιακῆς σχεδὸν ἡλικίας τὰ χρησιμοποιοῦν πρὸς βιοποριστικὴν ἐργασίαν. Εἰς τὴν Βοημίαν ἀπειναντίας καὶ τὰ παιδιὰ, ὅσα δὲν πηγαίνουν τακτικὰ εἰς τὸ σχολεῖον, συλλαμβάνονται καὶ φυλακίζονται, καὶ εἰς τοὺς γονεῖς των ἐπιβάλλεται βαρὺτατον πρό-

στικόν. Ἐπομένως ὅσον πτωχὸς καὶ ἂν εἶνε κανεὶς, προτιμᾷ νὰ στείλῃ τὸ παιδί του εἰς τὸν διδασκαλόν, ἂν οὐ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ το στείλῃ ἄλλου.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ νόμος αὐτός, ὁ ἀποβλέπων εἰς τὸ γενικὸν καλόν, δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστος διὰ μερικὸς ἀμελεῖς μαθητὰς καὶ διὰ μερικὸς πτωχοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ὑπείκουν εἰς αὐτὸν μόνον διὰ τῆς βίας. Τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον ἀνεγράφη κατ' αὐτὰς εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας, δύναται νὰ σας πείσῃ περὶ τούτου:

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον μικρᾶς βοημικῆς πόλεως. Ὁ διδασκαλὸς παραδίδει ἐν πλήρει αἰθούσῃ. Τὸ ὄρολόγιον κτυπᾷ τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημβρίας. Εὐθὺς μὲ τὸ τελευταῖον κτύπημα, εἰς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς σηκώνεται, μαζεύει βιαστικῶς τὰ βιβλία του, πέρνει τὸ καπέλλο του, καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν.

— "Ε, τὸ μάθημα δὲν ἐτελείωσε!... Γιὰ πού; ἐρωτᾷ ὁ διδασκαλός.

Ὁ μαθητὴς στέκεται παρὰ τὴν φλάν τῆς θύρας καὶ ἀπαντᾷ μὲ ὅλην τὴν ἀταραξίαν τοῦ κόσμου:

— Κύριε, αὐτὴν τὴν στιγμὴν συνεπλήρωσα τὰ δεκατέσσερα χρόνια μου. Ἐπέρασαν μάλιστα καὶ τριάντα δευτερόλεπτα, ἀπὸ τὴν στιγμὴν πού ἐπάτησα εἰς τὰ δεκαπέντε. Ὡστε, κατὰ τὸν νόμον, κανὲν δικαίωμα δὲν ἔχετε πλέον νὰ με κρατήσετε ἐδῶ!

Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ εἴπῃ λέξιν ὁ διδασκαλός, — κατάπληκτος ἐκ τῆς ψυχρᾶς αὐτῆς λογικῆς, ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ μαθηταί, — ὁ μικρὸς κατεργῆρας ἐγίνεν ἄφαντος.

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ROBINΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 316)

Ἀλλὰ διατί ἄλλο ἦτο ἄξια αὐτῆς τῆς εὐτυχίας, παρὰ μόνον διὰ τὴν μεγάλην ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἡσθάνετο πρὸς τὸν κύριόν τῆς; Καὶ ἰδοὺ, ἦλθε περίστασις νὰ τοῦ τὴν δείξῃ, ἀπαλλάττουσα αὐτὸν ἀπὸ δύο παιδιὰ, τὰ ὁποῖα τῷ ἦσαν ξένα. . .

Καὶ ὅσον ἐσυλλογίζετο ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ἡ Μηλιὰ, τὸσον ἀφρονώτερα ἔτρεχαν τὰ δάκρυά τῆς. Ἐν τούτοις εἶχε κάμῃ πλέον τὴν ἀπόφασίν τῆς: Ὁ ἔφευγε.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὅταν κατὰ τὸ σῶνη-θε μετέβῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Δούμανη, πρὶν ἀρχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν, τῷ εἶπεν:

— Ἦθελαν νὰ σας εἰπῶ, κύριε, κάτι. . . Θέλω πολὺ νὰ ὑπάγῃ εἰς τῆς θείας μου, εἰς τὸ Παρίσι.

— Τί ἐπαθες; τί ἰδέα σοῦ ἦλθεν; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης.

— Ἡ θεία μου εἶνε ἡ μόνη στενὴ συγγενὴς πού ἔχω εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. . . καὶ πρέπει νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν εὕρω.

— Καλὲ τί μου ψάλλεις αὐτοῦ; . .

— Εἶνε ἀδελφὴ τῆς μητέρας μου, κύριε. . . καὶ. . .

— Τὴν ξεύρεις τοῦλάχιστον;

— "Οχι" δὲν τὴν εἶδα ποτέ. Ἀλλὰ θὰ χαρῇ πολὺ νὰ μας ἰδῇ. Ἔτσι μοῦ ἔλεγε πάντα ἡ μητέρα. . .

— Ὡστε λοιπὸν γιὰ μὴ θεία πού δὲν τὴν γνωρίζεις, πού δὲν τὴν εἶδες ποτέ, μὲ ἀφίνας ἐμὲ πού σ' ἐπῆρα 'ςτὸ σπίτι μου καὶ σ' ἐπεριποιήθηκα καὶ. . . Ἀ! σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν ἐπερίμενα τόσην ἀχαριστίαν ἀπὸ σέ!

— Κύριε. . . ἐξέλλισεν ἡ δυστυχὴς Μηλιὰ.

— Πολὺ καλὰ! Ἀφ' οὗ οἴλης νὰ φύγῃς, φύγε! Ἀλλὰ στάσου πρῶτα νὰ γράψω εἰς τὸ Παρίσι καὶ νὰ λοξω πληροφορίας περὶ τῆς θείας σου νὰ ἰδοῦμεν ἂν ζῇ τοῦλάχιστον!.. Πῶς ὀνομάζεται;

— Αἰκατερίνη Κρουζιλὰ.

— Ποῦ μένει;

— Δὲν ἤξεύρω. . .

— Καὶ μὲ τέτοιες πληροφορίες θὰ πᾶς νὰ γυρέψῃς τὴν θεία σου σὲ μὴ πόλι, πού ἔχει δυὸ ἑκατομύρια κατοίκους; . .

— Μὰ. . . κύριε. . .

— Καλὰ, φθάνει. . . εἰμπορεῖς τῶρα νὰ πηγαίνῃς. . . δὲν σε χρειάζομαι πεῖξ.

Καὶ ὁ κ. Δούμανης ἐδεῖξε τὴν θύραν. Ἡ Μηλιὰ ἐσηκώθη, ὅλλ' ἐνόμισεν ὅτι δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ περιπατήσῃ, τόσον μεγάλη ἦτο ἡ συγκίνησίς τῆς.

Ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ ἐκάθισε συλλογισμένη πολὺ. . . Ἐτελείωσε λοιπὸν θὰ ἔφευγε καὶ θὰ ἐπερνοῦσεν ὡς ἀχαριστὴ πρὸς τὸν εὐεργέτην τῆς! Τὴν ἐξέπληττεν ὁμῶς ὁ θυμὸς καὶ προπάντων ἡ λύπη τοῦ κ. Δούμανη, ὅταν τοῦ εἶπεν ὅτι ἤθελε νὰ φύγῃ.

«Διατί τόση λύπη, ἀφ' οὗ τοῦ διδωμεν βάρος; ἐσυλλογίζετο. Θὰ τον ἐρωτοῦσα νὰ μοῦ το ἐξηγήσῃ, ἂν δὲν εἶχα ὑποσχεθῇ νὰ σιωπήσω. Καὶ ὁ Γιαννάκης θὰ λυπηθῇ πολὺ καὶ θὰ μ' ἐρωτήσῃ. . . καὶ ὁ κ. Γαζής θὰ με μαλώσῃ. . . Ἀχ! τί δυστυχὴς πού εἰμαι!»

Ὅταν ὁ Γιαννάκης ἀνέβη νὰ κοιμηθῇ, ἡ ἀδελφὴ του δὲν τοῦ ὁμίλησε καθόλου. Τοῦ εἶπε μόνον ὅτι εἶνε κουρασμένη, καὶ προσποιήθη ὅτι κοιμᾶται.

Ἀλλὰ τὸ πρῶτ', τὰ κόκκινα μάτια τῆς καὶ τὰ ὠχρὰ μάγουλά τῆς ἐτρόμαξαν τὸν Γιαννάκη.

— Τί ἔχεις, Μηλιὰ; Μὴν εἶσαι ἄρρωστη; μὴν εἶσαι λυπημένη; . . Ἦε μου γρήγορα.

— Λυποῦμαι γιατί πρέπει νὰ φύγομε ἀπὸ τὴ Λάνδη.

— Μὰς διώχουν; ἀνέκραξεν ὁ μικρός.

— "Οχι" ἐγὼ θέλω νὰ φύγω. . . γιὰ νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τὴ θεία μας εἰς τὸ Παρίσι.

— Ἐτρέλλαθης;

— Τώρα πειὰ αὐτὴ εἶνε ἡ μητέρα μας καὶ πρέπει νὰ τὴν βροῦμε.

«Ἡ Μηλιὰ ἐσηκώθη, ὅλλ' ἐνόμισεν ὅτι δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ περιπατήσῃ. . .» (Σελ. 325, στήλ. 6.)

— Πήγαίνε μόνη σου λοιπὸν, γιατί ἐγὼ δὲν το κουνῶ ἀπὸ ἐδῶ μέσα. Ἐγὼ τοὺς ἀγαπῶ ὅλους 'ς αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ τὸ Ζοζό, καὶ τοὺς σκύλους, καὶ τὸν κ. Γαζή, καὶ τὴ μαγειρίσσα, καὶ τὴν κυρία Πολυξένην, καὶ τὰ ἄλογα, καὶ τὸν κ. Δούμανη, πού ἐφάνηκε τόσῳ καλὸς γιὰ μᾶς. Ἀ, εἶσαι ἀχαριστὴ νὰ θέλῃς νὰφύγῃς τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους!

Ἀχαριστὴ! Καὶ ὁ Γιαννάκης ἐπίσης τὴν ὀνόμαζεν ἀχαριστὴν, ὅπως καὶ ὁ κ. Δούμανης. . . καὶ διὰ πρώτην φορὰν ὁ ἀδελφὸς τῆς ἠρνεῖτο νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

«Ἐλα, Μηλοῦλα, εἶπεν ὕστερα ὁ Γιαννάκης μὲ γλυκύτητα: ἐγὼ τὸ ξεύρω, ἔτσι τὰ λὲς αὐτὰ γιὰ νὰ με πειρά-

ξης. Ο κ. Δούμνης υποσχέθηκε νά μας κρατήσει ἐδῶ γιὰ πάντα... καὶ ὁ κ. Γαζής μου υποσχέθηκε νά με κάμῃ ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ... "Ἐλα λοιπόν, πέ μου το, δὲν ἤθελες νά με πειράξεις;... Γέλασε λοιπόν, ἀφ' οὗ μ' ἔκαμες νά φοβηθῶ ἔτσι!

— "Οχι, Γιαννάκη μου! ἐγὼ θὰ φύγω... "Ἄν θέλεις ὅμως, ἐσὺ εἰμπορεῖς νά μείνης. Ἵσως αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ καλύτερο.

Ο Γιαννάκης ἄρχισε τὰ κλάματα.

— Εἶσαι κακὴ, Μηλιά, νά με πικραίνεις ἔτσι! Ξεύρεις καλὰ πῶς δὲν μπορῶ νά σε ἀφήσω. Μὰ γιατί θέλεις νά πάρουμε πάλι τοὺς δρόμους καὶ νά πάθουμε τὰ ἴδια;... "Α, κακὴ Μηλιά! δὲν μ' ἀγαπᾷς λοιπόν, δὲν με λυπᾷσαι!

Καὶ ὁ Γιαννάκης κατέβη, σπογγίζων τὰ δάκρυά του.

Εἰς τὸ μᾶθημα, ὁ κ. Γαζής παρετήρησε τὴν μελαγχολίαν τῶν παιδιῶν καὶ τα ἠρώτησε τί εἶχαν.

— Νά, αὐτὴ θέλει νά φύγουμε ἀπ' ἐδῶ, ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης, πρὶν προβιάσει ἡ ἀδελφὴ του νά τῷ κάμῃ νεῦμα νά σιωπήσῃ.

— Δὲν το πιστεύω! ἡ Μηλιά εἶνε πολὺ φρόνιμο κορίτσι, καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νά κάμῃ τέτοια ἀνοησία!... Ἀλήθεια, Μηλιά, θὰ φανῇ ποτὲ τὸσον ἀχάριστος, νά φάσῃς ὅσους σέ ἀγαποῦν καὶ νά φύγῃς;

— Καὶ σεῖς; καὶ σεῖς μὲ λέγετε ἀχάριστος;... εἶπεν ἡ Μηλιά μετὰ βίας κρατοῦσα τὰ δάκρυα· νά ἤξεύρατε πόσον μὲ λυπεῖ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!

— Μεῖνε λοιπόν!

— Δὲν ἔχω, κύριε...

— Μήπως σὰς ἀνεκάλυψε πάλι κανεὶς ἀπὸ τὸ Πλωμακί καὶ σας ἔστειλε γράμματα;...

— Κανεὶς δὲν ἤξεύρει πῶς εἴμεθα ἐδῶ.

— Τότε λοιπὸν εἶσαι κακὸ κορίτσι. Στενοχωρεῖσαι εἰς τὴν Λάνδην καὶ νομίζεις ὅτι θὰ διασκεδάξῃς καλλίτερα εἰς τὸ Παρίσι. Δὲν λυπᾷσαι τοῦλάχιστον τὸν ἀδελφόν σου; Δὲν ἐνθυμεῖσαι τί ἐτραβήξατε εἰς τὸ πρῶτον ταξεῖδί σας, ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νά πεθάνῃ ὁ καϊμένος ὁ Γιαννάκης μέσα εἰς τὸ δάσος;

— Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, μή μου μιλεῖτε ἔτσι! μὴ! ἀνέκραξεν ἡ Μηλιά, μὲ χειρονομίαν πόνου καὶ ἰσχυρίας. "Ἐπειτα ἐσηκώθη ὀρθία καὶ ἐξῆλθεν ἀποτόμως ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

— Γιαννάκη, δὲν μου λές τί ἔπαθεν ἡ ἀδελφὴ σου; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζής.

— Δὲν ἤξεύρω, κύριε, ἀπήντησεν ὁ μικρός. Σήμερα τὸ πρωὶ ἐμαλώσαμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα... Φαίνεται ὅμως, ἔτι δὲν θέλει νά φύγῃ μ' εὐχαρίστησέ της!

Ἵσως αὐτὴ εἶνε περὶ λυπημένη καὶ ἀπὸ ἔμμενα... Δὲν ἔφαγε τίποτε σήμερα καὶ φοβοῦμαι μὴν ἀρρωστήσῃ.

— "Ἀκουσε, Γιαννάκη! ἐδῶ κάτι τρέχει, καὶ μὰς το κρύβει. Προσπάθησε νά το μάθῃς, καὶ ἔλα νά μου το πῇς ἀμέσως. Ο κ. Δούμνης ἔμαθεν ὅτι θὰ φύγετε;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Θὰ ὑπάγω νά τον ἐρωτήσω."

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζεννεβραΐν
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Τὰ χελιδόνια τώρα τὰ καίμενα Ἀφίονον τῇ φώλια τους τῇ γλυκειᾷ Κι' ὅλα μαζὶ ἀνήσυχτα, θλιμμένα, Ἀνοίγουν νὰ φτερά νὰ πᾶν εἰς ἔξω. Μακρὰ, ναύρουνε ἄλλη κατοικία.

«Θεέ μου, ποῦ μας πᾶς;—λένε θλιμμένα
«Μακρὰ ἀπὸ τῇ μικρῇ μας τῇ φωλιᾷ;
«Ἐδῶ, μέσα, ἐστὼν κῆποι γεννημένα,
«Ἐλθᾶμε γλυκὰ κ' εὐτυχισμένα
«Μ' ἀγάπη καὶ τραγούδια καὶ φιλία.

«Ἦταν γλυκεῖα ἡ ἀνοιξὶ ἐδῶ—πέρα
«γεμάτη ἥλιο, ἄνθη, μυρωδιά
«Γεμίζαμε τραγούδια τὸν ἄερα,
«Κι' ὀλόχαρο πετούσαμε ὅλη μέρα
«Στὰ φουντωτὰ καὶ πράσινα κλαδιά

«Τώρα τὰ ἄνθη γέρνουν μαδημένα
«Ἀπ' τοῦ βορείου τὸ κρῦο τὸ φίλι,
«Τὰ φύλλα πέφτουν χάρμα ξεραμένα,
«Κι' ἀσπλαχνο χιόνι ἔχει σκεπασμένα
«Τὴν πράσινη τῆς ἀνοιξὶς οτολή.

«Πρὸς τί ἐδῶ νά μένωμε ἀκόμα;
«Ἐφυγε ὁ ἥλιος, πέταξ' ἡ χαρά;
«Τραγουδοὶ πειὰ δὲν ἔρχεται ἐστὼ στόμα,
«Κ' ἡ γῆ ἐδῶ ν' αἶ τῶρα τάφου χῶμα,
«Μὰ ὁ Θεὸς μὰς ἔδωκε φτερά!

Καὶ φεύγουν τὰ φτωχὰ καὶ φτερουγίζον
Καὶ φθάνουν ἐς ἄλλη χώρα μακρινή·
Ἐκεῖ μυρσίνες πράσινες ἀνοίξουν
Καὶ χαρῶπὰ τὰ ρυάκια κελαροῦν,
Καὶ ἀνοίξῃ γελᾷ παντοτεινὴ.

Τῆς συμφορᾶς σὰν πέφτουμε τὰ χιόνια,
Μὴν κλαίς, μικρὴ μου δύστυχη ψυχὴ!
Ἡ φυλακὴ σου ἐδῶ δὲν εἶν' αἰώνια,
Θυμήσου τὰ θλιμμένα χελιδόνια,
Ποῦ ἐς ἄλλον τόπον γίνοντ' εὐτυχῇ.

Μιὰ μέρα, σάν κι' αὐτὰ, εὐτυχισμένη
Καὶ οὐ θ' ἀνοίξῃς γρήγορα φτερά,
Κι' ἀπὸ τῇ γῇ θὰ φύγῃς. Πούσου ἐξένη,
Πέρ' ἀπ' τὸν τάφο, ἐκεῖ ποῦ σε προσμένει
Αἰώνια ἀνοιξιάτικη χαρὰ!

(Κατὰ τὸ Σουηδικόν

τοῦ Stagnel: Flytflägarne)

N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΗΣ

ΣΥΝ ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ, ΔΩΔΕΚΑ

Ἀρχαῖος διδάσκαλος, ὀνομαζόμενος Στρατόνικος, εἶχε στολισμένον τὸ Σχολεῖον του μὲ τὰ ἀγάλματα τῶν ἐννεά Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν πληθὸς τοῦτο τῶν θεῶν, οἱ μαθηταὶ τοῦ Στρατόνικου ἦσαν ὀλίγιστοι, μόλις ἀνερχόμενοι εἰς δύο.

Μίαν ἡμέραν, κάποιος τὸν ἠρώτησε πόσους μαθητὰς ἔχει· ὁ δὲ ἀγαθὸς διδάσκαλος, αἰσχυρόμενος νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ μὴ θέλων νὰ ψευδῇ, ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς:

— Σὺ ν τ ο ῖ ς θ ε ο ῖ ς , δ ὠ δ ε κ α .

Ἡ φράσις εἶνε διφορούμενη. Σημαίνει: «Μαζὶ μὲ τοὺς θεοὺς, δώδεκα τὸ ὄλον.» Ἀλλὰ εἰμπορεῖ καὶ νὰ σημαίνῃ: «Μὲ τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν, δώδεκα.»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μπαμπᾶ, εἶνε ἀλήθεια πῶς ὁ Θεὸς μὰς ἔκαμε μὲ χῶμα;

— Ναί, παιδί μου! μὰ γιατί ρωτᾷς;

— Γιατί ἂν ἔκαμε ἐμᾶς μὲ χῶμα, τοὺς ἀράπιδες θὰ τοὺς ἔκαμε μὲ σκόνην ἀπὸ νάρβουνα.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μιλάνου Ιαπότου

Ὁ Θεὸς: — Καὶ ποῦ εἶσθε τώρα ἐτὶ Ζωολογία;

Ἡ Ἀρσὸς τῆς Πρωίας: — Ἀρχίσαμε τὰ πτηνά.

Ὁ Θεὸς: — Μπα; Καὶ ποῦ σ' ἀρέσει καλὴ λίσσα;

Ἡ Ἀρσὸς τῆς Πρωίας: — Χήνα ψητὴ μὲ πατάτες.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Χειμωνιάτικης Διακάδας

ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΥΠΟΥΜΑΙ πέρα πολὺ, διὰ τὴν ἐπιστολὴν ποῦ μου ἔστειλε σήμερον ὁ συνδρομητὴς μου Ἀνθιμὸς Μενεξές. Παραπονεῖται ὅτι δὲν του δημοσιεύω τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, τὰ παιδικὰ Πνεύματα καὶ τὰς Πληροφορίας ποῦ μου στέλλει, μὲ ἀπειλεῖ δέ, — μάλιστα τὸν ἀπειλεῖ, — ὅτι θὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους νά εἶνε συνδρομητὴς μου καὶ θὰ γίνῃ ἄσπονδος ἐχθρός μου ἂν ἐν τῇ μετὰ δὲν εὐρεθῶν ἄσπονδο συμπεριφύωσιν.

Ἐν πρώτοις ἂς μάθῃ ὁ Ἀνθιμὸς Μενεξές ὅτι δὲν συνθηκολογῶ μὲ κανένα, πρὸ πάντων μὲ τοὺς δυσσεβομένους καὶ παραπονισμένους, χωρὶς νά ἔχουν οὕτε δικαίωμα, οὕτε δικαιοσύνη. Ἀνέλαβον ἐγὼ καμμίαν υποχρέωσιν ἀπέναντι του, ὅταν ἐνεγράφετο συνδρομητὴς, νά του δημοσιεύω ὅτι μοῦ στέλλει; Καὶ ἀφ' οὗ εἶνε συνδρομητὴς, δὲν ὑπάγεται εἰς τὸν Κανονισμόν, ὁ ὁποῖος ἰσχύει δι' ὅλους; Καὶ ὁ Κανονισμὸς αὐτός — ὁ ὁποῖος τρέπον τινὰ ἀποτελεῖ ἐν συμβόλοιον μετὰ μου, — δὲν λέγει αὐτολεγεῖ: «Ἡ Διάπλasis οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ἀναλαμβάνει νὰ δημοσιεύῃ τὰ στελλόμενα πρὸς αὐτήν, οὕτε ποτὶ δίδει λόγον διατὶ δὲν τα δημοσιεύει» («Ἴδε ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'»). Μὲ τί δικαίωμα λοιπὸν παραπονεῖται αὐτὸς ὁ συνδρομητὴς; Διατὶ θέλει νά

με ἐξανγκάσῃ νὰ δημοσιεύω πρᾶγματα, τὰ ὁποῖα ἴσως δὲν ἐνέκριναν, ἀπειλῶν με ὅτι θὰ παραιτηθῇ; Καὶ δὲν ἤξευρε ὅτι προτιμῶ νὰ παραιτηθῇ δεκάκις, παρὰ νὰ κάμω πρᾶγμα, ποῦ δὲν συμφέρει εἰς τὸ φύλλον μας; Καὶ δὲν ἤξευρε ὅτι δὲν θὰ το ἔκαμω, καὶ δέκα, καὶ ἑκατὸν συνδρομηταὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ παραιτηθῶσι, καὶ χίλι, καὶ ὅλοι; Διὰ τὴν προτιμῶν νὰ μὴ ὑπάρχω διόλου, παρὰ νά εἰμαι ὑποχρεωμένον, διὰ νά ἔχω συνδρομητὰς καὶ νά ἐκδίδω φύλλον, νὰ δημοσιεύω πρᾶγματα. τὰ ὁποῖα δὲν ἐγκρίνω — βλέπει λοιπὸν πολὺ καλὰ ὁ Ἀνθιμὸς Μενεξές, ὅτι εἰς μόνος ὅσους συμπεριφύωσιν ὑπάρχει: τὸ νάναγκασμα τὸ ἀπέναντι του καὶ νά μου γράψῃ ὅτι μετανοεῖ διὰ τὴν σημερινήν του ἐπιστολήν. Τότε μόνον θὰ δημοσιεύω ἂν μοῦ στέλλῃ τίποτε καλόν ἄλλως θὰ τὸν ἔχω εἰς τὴν Κατάλογον τῶν Παραπονισμένων, οἱ ὁποῖοι ὡς εἶπα εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 34ου φύλλου, ἀποκλείονται. Ὅλοι δὲ οἱ ἄλλοι ἂς μάθουν ἀπᾶς διὰ παντός, ὅτι εἰς ἐκείνους τῶν ὁποίων δημοσιεύω Ἀσκήσεις καὶ Παιδικὰ Πνεύματα, δὲν κάμω χάριν, οὕτε ἐπιθυμῶ νὰ μου χρεωστοῦν χάριν. Ἀπεναντίας εἰς ἐμὲ κάμουν χάριν καὶ ἐγὼ τοὺς εὐγνωμονῶ, ὁ δὲ μοῦ στέλλουν πρᾶγματα ἔξω δημοσιεύω, ὥστε νὰ στολίσω δι' αὐτῶν τὸ φύλλον μου. Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς σημαίνει ὅτι δὲν χαρίζομαι εἰς κανένα, ὅπως ἠθέλησε νὰ ὑποστηρίξῃ ὁ Ἀνθιμὸς Μενεξές. Ἀλλ' αὖ: πρῶτα πρῶτα εἰς αὐτὸν θὰ ἐχαρίζομαι, διὰ νά μὴ γίνῃ... ἄσπονδος ἐχθρός μου! Ναί ἡ ὁχι;

Ἀ, μπά, Σπασιμὸς Φεγγίτης, κανεὶς δὲν μοῦ εἶπεν ὅτι εἶσαι ψευδολόγος, καὶ ἠσύχασε! Τοῦ πινάκος σου ἐκείνου, ἄλλως τε, δὲν ἠμφισβήτησα τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τὴν ἀκρίβειαν, — ὅ ὁποῖον διαφέρει πολὺ. Μία στατιστικὴ π: χ: εἰμπορεῖ νά εἶνε γενικῶς ἀληθὴς, καὶ μόνον εἰς ἐν μέρος νά ἔχῃ λάθος. Δι' αὐτὸ σοῦ ἔγραψα τότε ὅτι ἐπρεπε νὰ σημειώσῃς τὰ φύλλα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων τὴν ἔκαμες, διὰ νά τὴν ἐξελέγῃς. Ἐννοήσας;

Τὸ ἴδιον λογοπαίγνιον, Σιδερὴ Πύργε, (περὶ χαμηλῶν καὶ φύλλων) μοῦ το ἔστειλαν κατ' αὐτὰς καὶ δύο ἄλλοι φίλοι μου. Συμπερινοῦ λοιπὸν ὅτι δὲν εἶνε ἰδιὸν σου, ἀλλὰ ὅτι ἀπὸ κάπου τὸ ἀντέγραψες, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι. Ἄρα δὲν δημοσιεύεται. Μόνον πρωτότυπα δημοσιεύω, — ἐκτός ἂν γελασθῶ.

Καλὴ Ρόδου, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν μὲ τὴν ὁποίαν μοῦ ἔστειλες τὴν ψυχὴν σου μὲ τὴν ἐπέστροφον ἀπὸ τὴν Αἰθιοπία καὶ εἶδες τὰ τῆς Ψηφρορίας. Εἰπὲ εἰς τὴν ἀδελφὴν σου, τὴν πλαισίαν μου φίλην, ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν τὴν ἐλησμονήσα.

Μὰ ἴψ' οὗ ἦσαν εἰς τὴν ἐξοχὴν, Μπαμποῦ τῆς Ἀρσῆς, καὶ τὰ φύλλα ἔμεναν εἰς τὸ Διερρηκί, πῶς ἠμπορούσες νά μου στείλῃς τὴν ψυχὴν σου ἐνωρίτερα; Σὲ θεωρῶ λοιπὸν ὡς νά ἐπλήρως μετὰ τῶν πρώτων. Φαντάζομαι ἐν ὥρα ἐπ' ἐπ' εἰς τὸ Eastbourne!

Εὐχαρίστως, Λευκόπτερε Ἀγγελε, θάνακοι, ὡς τὸ ἱατρικὸν σου κατὰ τὸ πονοκέφαλον: «Ὅποιος ἔχει πονοκέφαλον ἂς πάρῃ πέννα καὶ χαρτὶ καὶ ἂς γράψῃ πρὸς τὴν Διάπλasis, νὰ ἰδῇ πῶς θὰ τοῦ περάσῃ ἡμέρας.» Καὶ μὴ παρομοία λέγει: «ὁ παῖς εἶνε γιατρός.» Περιμένω τὰς Γνώμας τῶν Γονέων καὶ τῶν διδασκάλων, καὶ σε παρακαλῶ τὸσον ἔκτενός νά μου γράψῃς πάντοτε. Τὸ παραπονάκι σου δικαιοῦται ἄλλ' ἀφ' οὗ συγχωρῇς τὸ λάθος διὰ ἐδιορθώσῃς.

Ἐν ἀποσπασμῷ ἀπὸ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολὴν τῆς Βίγλας: «Τὸ ἐσπεῖμαι, πρὶν ἀναχωρήσῃ ὁ ἀδελφός μου διὰ Μασσαλίαν, ἦλθον νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω διὰ φοροῦ κύριον, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ φίλος σου κ. Ἀδελφός. Ὅταν ἐκαθίσταμεν διὰ νὰ δευπνήσωμεν, ἐγὼ, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Τί με μέλει καὶ ὁ κ. Ἀδελφός, δὲν ἐκάμναμεν παρὰ νὰ ὁμιλοῦμεν διὰ σέ. Εἰς τὸ μέσον δὲ τοῦ δείπνου, ἐτρώθηκα μὲ τὸ ποτήριον

μ' αὐ καὶ εἶπα: «Προσίνω εἰς ὑμῶν τῆς Διαπλάσεως καὶ τῶν συνεργατῶν τῆς.» Πόσῃν χαρὰν ἠνθάνουν ὅταν εἶδα νὰ σηκωθῶν ὅλοι καὶ νὰ πῶν εἰς ὑμῶν σου! Τότε ἐκατάλαβα, Διάπλasis μου, ὅτι σὲ ἀγαπᾷ ὅλος ὁ κόσμος. — Ἄ, πολὺ ὑπερηφανεύομαι δι' αὐτὸ, ἀγαπητὴ Βίγλα!

Ἄν ἐγγώριζες ὁπῆς ἡλικίας ὠρελίας ἔγινες πρότερος διὰ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν—μοῦ γράφει ὁ πρῶτος Ψάλλων Ρόας, — θὰ ὑπερηφανεύσο διὰ τὴν ἐφευρεσίαν σου αὐτήν, ἡ ὁποία καθαρῶν νὰ μεταβάλλῃ ἀνθρώπους ἀγνώστους πρὸς ἀλλήλους μέχρι τῆς χάριτος, εἰς φίλους σήμερον. Διὰ τῶν Μυστικῶν ἠρξάμεν Ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν Σταθρον Λούρσοφον, εἰς Ἀμυσόν, ἐκείνους δὲ πάλιν μ' ἐσύστησεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην καὶ τώρα ἔχομεν μίαν ἀλληλογραφίαν τριμάρτα! Ὁλόκληρος ἐφημερίδες εἶνε οἱ ἐπιστολαὶ μας καὶ ἔχομεν ἀκόμη ἄπειρα θέματα εἰς τὸ μέσον. — Πῶς χαίρει νὰ κοῦν ὅτι οἱ φίλοι μου συνδέονται καὶ μετὰ τῶν διὰ φίλους, χάρις εἰς ἐμὲ!

Καὶ ὅμως, Νουταλγὸς Ἑλληνας, δὲν εὐρίσκω σπουδαῖα λάθη εἰς τὰς ἐπιστολάς σου. Ἡ συμβουλὴ μου, εἶνε πάντοτε νάναγκασμα ἑλληνικὰ βιβλία. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ λησμονήσῃς ποτὲ τὴν γλῶσσάν σου, ὅσον καὶ ἂν ἐσχέ μετὰ τῶν ξένων. Καὶ νά μου γράψῃς ὅσον εἰμπορεῖς συχνότερα.

Νομίζω, Μπαμ Μπούμ, ὅτι ἔχεις ἄδικον. Τὸ Ἰόνιον Πέλαγος δὲν ἀντέγραφε τὸν γρίφο: ἐκείνον ἀπὸ τὸν 11ον τόμον. Ἐπῆρε μόνον τὸ ἴδιον δίστιχον (τὸ ὁποῖον ἄλλως τε εἶνε γνωστόν) καὶ το ἐγγράφησε πολὺ διαφορετικῶς καὶ πολὺ ὠραιότερα. Κάμε τὴν σύγκρισιν καὶ θὰ ἰδῇς.

Φυσικὰ, Δημήτριε Δρίθα, ὅταν ἀναγινώσκῃς «τὰ μυθιστορήματα τῶν καθημερινῶν ἐκδόσεων», ἡ Ψηφίτῃ τῶν Πάγων θὰ σου φαίνεται πολὺ ὀλίγη κάθε φορὰν. Ἀλλὰ ὅσοι δὲν ἀναγινώσκουν ἄλλα, παρὰ μόνον ὅσα δημοσιεύω, τὴν εὐρίσκουν ἀρκετὴν: οὕτε εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιεύω περισσώτερον μέρος εἰς κάθε φύλλον, διότι ἡ ἄλλη ὕλη εἰς τὸ γίνῃ; Ὡς πρὸς τὰ μυθιστορήματα τῶν καθημερινῶν ἐκδόσεων σου συνιστῶ νά παύσῃς νά τ' ἀναγινώσκῃς, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε βλαβερὰ. Τέρπου ἴσως πρὸς στείγην τὴν νεανικὴν φαντασίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξάπτουν. Δὲν διδάσκουν, δὲν εἶνε αὐστηρῶς ἠθικά, δὲν ἔχουν καλλιτεχνικὴν μορφήν, ὅπως καὶ. Δὲν ἀφίνουν τίποτε εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ εἶνε καὶ ἄλλως χαμένους. Ἀπεναντίας τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα ἐκλέγω καὶ δημοσιεύω ἐγὼ, εἶνε ὅχι μόνον τερπνότατα, ἀλλὰ καὶ τὸσον ἠθικά καὶ διδακτικά, ὅσον καὶ τὰ βιβλία τοῦ σχολείου.

Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, τί κρίμα νά μὴ φθάτῃ ἡ ὠραιότης ἐπιστολῇ σου πρὸς τὴν Μαρίαν Φουτσοῦ; Τὴν διεθύονσιν ποῦ εἶδες, τὴν εἶχα ἀντιγράψῃ ἀπὸ τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας, ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἦτο λαθασμένη καὶ ὅτι θὰ σε ἔβαζε εἰς ἄδικον κόπον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μ' αὐ καὶ εἰς τοὺς Διχωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Βασίλειον Μαργῶ (Σ. Π.), Κόρδον (Δ. Γ. διὰ τὸν ἐξάδελφόν σου στείλει ἄλλα ψευδώνυμα, διότι Ἑλληνόπουλο ἔχομεν) Ροδόστος, ἀνωμένη Ἀγγλὴν (Σ. Δ.), Φωστήρα τῆς Θεσσαλίας (Π. Ζ.), Παταμόν Εὐρώταρ (Γ. Σ.) καὶ ἑαὶ τῆς Σοφίας (Δ. Α.).

Ἀδελφοί, πληροφοροῖται: — Ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιλτιάδης ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Ἀρχιζατῶν καὶ συγκαίρει τὰς βραβεύσεις εἰς τὴν Καλλιγραφίαν—ὁ Λευκόπτερος Ἀγγελες ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Δοῦλὰ σὺλ-μὲ, τοῦ ἱατροῦ μας, εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ ὁποῖου ἐπενέβη δώσας καὶ αὐτὸς συνταγήν—ἡ Τελεσταία

Χελιδὼν ἀσπάζεται τὴν Ἑλληνοπούλαν καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν καὶ τοῖι χρόνῳ θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Πρίγκηπον: — ὁ Πῆρ Πᾶρ πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται Δημήτριος Σ. Αὐτοῦ δρας καὶ δι' ἡλίας ψευδῶνυμον — ὁ Ἀργύριος Σαπουράκης συγκαίρει τὴν Ἰντιγόνην Ἰατρίδου διὰ τὴν Καλλιγραφίαν τῆς, ἡ ὁποία τοῦ ὑπερήρεσε: — ὁ Ζωφίρος Μεσσιὰς ἀσπάζεται τὸν Βαρδαλαμπουμπαν καὶ τὸν ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὸ νησί: — ὁ Σπασμένος Φεγγίτης πληροφορεῖ τὴν Ζήσιαν Γ. Σημίτου δι' ἡ ἐξαδελφὴ τῆς Ζηνὴ Σ. Σημίτου εἶνε μικρὰ ἀνεψιά του: — ἡ Ναυτοπούλα διαμαρτυρεῖται ὅτι εἰς κανένα ἀπολύτως δὲν ἐπανερωσε τὰ ψευδώνυμα τοῦ Μ. Τυμπανιστοῦ καὶ τοῦ Ψάλλοντος Ρόας, τὰ ὁποῖα τῇ ἐνεπιστεύθησαν: οὕτε ἔχει ἀλληλογραφίαν μὲ κανένα συνδρομητὴν εὐρισκόμενον ἐν Σμύρνῃ ὥστε κάποιος τοὺς ἐγέλασε: — ἡ Ἀρμενὴ Σύλβα ἐρωτᾷ τὴν Ἀλὴ Λούγα Τσάγγε διὰ τὴν γράφῃ; εἶνε θυμωμένη ἡ τὴν ἐλπισμένης; — ὁ Ἀεροναύτης τῶν Ἰσθίων ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Ἰωνικῆς Ἀκτῆς καὶ τῆς Διγραιῆς Ἀθηνᾶς: — ὁ Ἀστὴρ τοῦ Βέγα εὐχαριστεῖ τὸν Δρίθα διὰ τὰ συγχαρητήριά του (ἂν καὶ ἤθελε νά τον συγχαρῇ πρὸς αὐτόν) τὸν πληροφορεῖ δὲ ὅτι διαμένει ἐν Ἀθήναις: — ἡ Ἰρις δέχεται τὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Χειμωνιάτικην Διακάδα καὶ ὅς τῆς γράφῃ, φανερώσῃς καὶ τὸ ὄνομά της. — Πλεῖστοι ἀκόμη συγκαίρουν τὰς βραβεύσεις εἰς τὴν Καλλιγραφίαν.

Ἡ προθεσμία τῆς Ψηφρορίας διὰ τὴν αὐξάνειν τοῦ φύλλου ε

Ζήτησαν Σημίτου.—τὸ Μεσολογγιτάκι μετ' τὴν
Ροδόδαυτον Ἡώ—ὁ Βισιλεύς τῶν Νάνων
μετ' τὴν Βασιλίαν τῶν Ἀρθέων, Μακρο-
λέλεκα καὶ Β. Γαριζοῦνην—ὁ Λυρικὸς
Ποιητὴς μετ' τὴν Ναυτοπούλιν—ὁ Κόρμεν
Σύλβα μετ' τὸν Ναυάρχον Σάμψων—ὁ Τρο-
μάρας μετ' τὸν Ψάλλοτα Ρύακα, Ἑλλητίδα
Καλλιτέχνη καὶ Χρυσόφαρον—ὁ Δ. Π.
Αρίβας μετ' τὸν Ἀλέξανδρον Π. Καββαδιάν—
ὁ Ἡρώς τῆς Σύρου μετ' τὸν Νικητὴν τῆς
Ἀουστερλίτσης—ὁ Βασιλίσσα Μαργῶ μετ'
τὴν Ναυτοπούλιν καὶ Ἰρίδα—ὁ Φίλανθος
μετ' τὴν Βασιλίαν τῶν Ἀρθέων, Φιλέρη-
μον Ἰον, Ἀθὼς καὶ Ἑναισιθησίας, Ἄρθος
τῆς Ἰαπωνίας καὶ Ἀρθισμέρον Μενεξέρ—
ὁ Δ. Βαλαμῆς μετ' τὸν Δημήτριον Παπαγε-
ωργίου καὶ Καταρίδαν—ὁ Ἀνδρὰ Λάμψις
μετ' τὴν Μολαΐδην, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν καὶ
Γλυκὴ Φιλίαν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ
Διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους της: Φιλοπάτριδα
Ἰάδα, (τὸτε λοιπὸν ἡ κατάχρησις γίνεται εἰς
τὸ Ταχυδρομικὸν σας.) Ἀρχιστρατήγον Μιλ-
τιάδην (δὲν ἀνευπαύστῃ ἀκόμη τὸ συλλάβειν πού
ζητεῖς.) Νικόλαον Δ. Δεκαβάλλαν (προσιμῶ
νὸ δημοσιεύω εὐρυεῖς Πληροφορίας πρὸς ἀγνώ-
στους μετ' ψευδώνυμον, αἱ ὁποῖαι νὰ ἔχουν σχέ-
σιν μετ' τὴν δρᾶσιν των ἐν τῇ Διαπλάσει ὥς νὰ
ἐνδιαφέρονται καὶ νὰ τὰς κάμνουν γούστο ὅλοι.)
Α. Ι. Σαράτην (ἔστειλα.) Ἀρατόν (νὰ κα-
ταργηθῶν τὰ ψευδώνυμα; ἄλλο πᾶν αὐτὸ καὶ
γίγναι;) Ἑλλητικὸν Τορπιλλοδόλον (μὰ δὲν
σοὺ ἀπῆλθον διὰ τὸν ὕμνον;) Ν. Ἰατρόν
(φύλλα ἔστειλα· βεβαίως ἐκ τῶν Μεταμορφώσεων,
εἰμπορεῖς νὰ λύσῃς καὶ μόνον μίαν.) Τιδὸν τῆς
Νυκτὸς (ἔστειλα 14 τετράδια· τὸ φύλλον στέλ-
λεται τακτικῶς τετράδιον σου ἐλήφθησαν.)
Ἐτοιμοπόρον Οἰκίαν (ἔγινες καλῶς;) Τελευ-
ταίαν Χελιδόνα (ὄχι· τὰ τετράδιά σου ἦσαν
ἄμειπτα καὶ ἔστάλσαν ὅλα· λοιπὸν, ἐχάλασε
τὸ καιρὸς νὰ ἡσυχάζῃς;) Ἀργυροτόρον Ἀπόλ-
λων (ὑπαισχύνῃς ἡ ὑπαρξίς σου.) Ἀργύρην
Σαπουνάκην (σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς ὁ κ. Φαί-
δων δι' ὅσα γράφεις περὶ τῆς «Παιδικῆς Ἀνα-
μνήσεως»· ἐφύλαξα τὴν ἐπιστολήν σου διὰ τὸ
Λεύκιμα.) Ναυάρχον τῆς Βαρέλλας (ναί,
τὰ ἔμαθα ὅλα· τὸ κατ' ἐμὸν τὸ παιδί! τί καλὰ πού
γλύτωσε!) Ζεφειρὸν Μεσαίωνα (εἰς ἐσὲ ἀπαν-
τοῦσα· ἀλλ' ἂρ' οὐ δὲν θυμᾶσαι τί μου ἔγρα-
φες, τί νὰ σοὺ κάνω; δὲν μου ἔγραφες κατὰ διὰ
τὰ παρήκοντά σου, καὶ ἐροῦσόν μὴπως... τὸ
θυμῆθης τῶρα;) Ἀνεμοστρόβιλον (τί γρήγορα
πού πέρασαν οἱ τρεῖς αὐτοὶ μῆνες! ἔτσι εἶνε,
ὅταν περνᾷ κανεὶς καλὰ.) Ἀσπρὴν Γάταν
(ὅλα τὰ ἔλαβα· σοὺ ἐπέρασε τὸ δακτυλάκι;) Ἀρ-
χιναύαρχον Θεμιστοκλέα (πολλὰς εὐχαρι-
στίας ἐκ μέρους τοῦ κ. Φαίδωνος· τὸ τετράδιον
τῆς Λύρας τοῦ Ἀρίονος εἶχεν ἡμερομηνίαν 16
Μαρτίου, διότι τότε τὸ εἶχε γράψῃ· ἀλλὰ τὸ
ἔστειλε ὅταν σοὺ το ἔστειλα.) Μαρίαν Α.
Καλλιμάχον (τοῦτο συνίθη διότι καὶ ἐν Φάκελ-
λος περιέχει 20 φύλλα, ὥστε νὰ περισσεύουν
μερικὰ πρὸς ἀντικατάστασιν, ἂν τυχὸν σχισθῇ
κανὲν ἢ μουζουρωθῇ κτλ.), Ἀντίοχον τὸν
Σωτήρα (τὰ ἔλαβον καὶ μὴν ἀνησυχῇς· ὅλοι δὲν
ἀνταλλάσσουν Μ. Μυστικά.) Πασχαλιὰν (πολὺ
λυπημένην πού δὲν θὰ ὑπάγῃ ἐφέτος εἰς τὸ Σχο-
λεῖον καὶ θὰ στερηθῇ τόσας ἀγαπητὰς συμμα-
θητριάς;) Ἡρώα τῆς Σύρου (ἐκ τῶν ἄνω πρὸς
τὰ κάτω καὶ τότε θὰ εὐρῇς ἄλλον ἡμίθεον.)
Ἀγγὴν Φιλίαν (ἄσχημο ταξίδι· πραγματικῶς
ἀλλ' ἂρ' οὐ ἐφοβᾶσαι καλὰ, δὲν πειράζει· πε-
ριμένω τὰς φωτογραφίας.) Τρομάραν (τὸ 36ον
φυλλάδιον ἔστειλα· καὶ τὰς νέας Ἀσκή-
σεις.) Ἀθ. Λεονάρδον (ἔστειλα.) Φιλόμορον
(τὴν ἔλαβα καὶ τὸν εὐχαριστῶ.) Ναυτοπου-
λιν (ἐνόησα δι' ἐμὲ εἶχες νοήσῃ περὶ τίνος
πρόκειται καὶ δὲν σε παρεγγήγητα ὅπως ἐκείνη
ἡ συνδρομήτρια.) Ἐσθὴν Ναυτοπούλιν, Ἰπ-

πότην τῆς Ἑλεσίνης Μορφῆς (δὲν φαντάζε-
σαι πόσον μοῦ ἤρεσεν ἡ ζωγραφικὴ σου; ἔ· καὶ
νὰ γίνῃ πάλιν κανένας Διαγωνισμός. . . Εἶσαι
τώρα καλὰ;) Ναΐδα (τί ὥραία ἡ ἐπιστολή
σου! θὰ δημοσιεύσω μερικὰ κομμάτια εἰς τὸ
Λεύκιμα)· περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ
τὸν Στόλον.) Α. Β. Σουρλῆν (ἔστειλα· εὐχαρι-
στῶ.) Στρατάρχη τῶν Γαϊδάρων (ἡ παραγ-
γελία σου ἐξετελέσθη.) Μέλαρα Ἰππότην (ἔ-
στειλα.) Κόρμεν Σύλβαν (ἔχε ὀλίγην ὑπομονὴν
καὶ θὰ σοὺ τα στείλουν καὶ κάμνε πολλὰς
προτάσεις.) Λυρικὸν Ποιητὴν, Βασιλέα τῶν
Νάνων (σοὺ ἔστειλα 9 τετράδια Μ. Μυστικῶν
καὶ Χάρην τὴν Δύσεων.) Ἀνέστηρον Ἡρώα
(ἔστειλα.) Μεσολογγιτάκι (ἡ Πίσσα μου χαι-
ρετᾷ τὴν Εὐμορρούλιν σου καὶ τὸ γαστρί της.)
Ζήτην, Ὀμιχλῆν τῆς Ἀγγλίας (κανένας τὰ
ἀοικία δὲν ἔγω τὸ δικαίωμα νὰ σοὺ εἰπῶ· αἱ
λύσεις σου ἦσαν ὀρθαί· ἀλλὰ διατὶ δὲν τὰς γρί-
φους εἰς τὸν Χάρην τῶν Δύσεων, νὰ διαγωνι-
σθῇ;) Μικρὸν Τυμπατιστήν, Ἐρυθρὰν Κα-
μέλιαν (σὲ ὑπερυψώρ τῶν διὰ τὸ ἐσπαθώμα·
τῶρα πῶς θὰ ἔλθῃ ἡ Ναυτοπούλα εἰς τὰς Ἀθή-
νας, ἢ τῆς εἰπῶ δι' ἐπιθυμίας πολὺ νὰ τὴν
γνωρίσῃ;) Ἀστέρων τοῦ Βέγα (τὰ ὄνειρα πολλὰς
φορὰς μὰς γελούν.) Ἰρίδα, Ἀερονάυτην τῶν
Βορρίων κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 26
Σεπτεμβρίου θῆκαν τῆς εἰς τὸ προτεχέι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 14 Νοεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δίδω νὰ γράψω
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῇ Γραφείῳ μας εἰς ποικίλους, ὅν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾷται πρὸς 1.

579. Δεξιγρίφος.

Ποταμὸν καὶ πρὸθεσιν—ἂν μοῖσι συνδέσῃς
Θάποκτῆσιν κατὰ τι—τοὺς τρελοὺς νὰ δέσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζοφειρὸ Μεσαίωνα;

580. Στοιχειόγριφος.

Ἀπ' ἀρχαίων συγγραφέων τὸν λαὸν ἂν ἀπαρέ-
καὶ τὸν τόνον μεταθέσῃς, [σῃς]
Ποταμὸν θάποκτελέσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀργύρου Σαπουνάκη

581. Πνευματόγριφος.

Μὲ ψιλὴν ψιλὸν θὰ εἶμαι καὶ τὰ σύννεφα θὰ ἐγ-
γίξω.
Μὲ δασεῖαν ὅμως πάλιν θὰ δεσμεύω καὶ θὰ ὀρίξω.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα

582. Δημῶδες Αἰνίγμα.

Ἀητὸς νυχάτος
Καὶ σιδεράτος
Τὴν τρίχα σχίζει
Τὰ δίκρα πέρνει.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λουστίου

583. Τετράγωνον.

Ναντικατασταθῶσιν αἱ
στιγμαὶ διὰ γραμμάτων
οὕτως ὥστε νὰ ναναγινώ-
σκωνται, εἰς μὲν τὸ Α'
τετράγωνον: ἄνω θεὰ,
κάτω νῆος, δεξιὰ πτη-
νόν, ἀριστερὰ τροφή· εἰς
δὲ τὸ Β' τετράγωνον:
ἄνω φυτὸν, κάτω Αὐτο-
κράτωρ, δεξιὰ καρπὸς, ἀριστερὰ φιλέλλην ποι-
ητής.
Ἐστὴν τῆς Κομμάτις τῆς Θαλάσσης

584.—586. Κεκρυμμένα Ψευδώνυμα.

1.—Πρέπει νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἰδέα τοῦ Μ. Τυμ-
πανιστοῦ, καὶ θὰ ἐπιτύχῃ.
2.—Καὶ ἐπειδὴ τοῦτο θὰ γίνῃ, ἄρα τόσος θὰ
ψηφισαί, ὅσοι χρειάζονται.
3.—Ὅπως ὁποῖο, ὁ ἀμνηστὸς τῶν Γνωμῶν εἰς

τὸ Πανηγυρικὸν Λεύκιμα, θὰ εἶνε πλοῖσις
κατ' ἐξοχόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φιλοπάτριδος, ἄνω:
587. Περόνν.

Ἀντικατασταθῶσιν τῶν ἀστερί-
σκων καὶ τῶν στιγμῶν διὰ γραμ-
μάτων ναναγινώσκονται: καθεύων
πτηνόν, ὀριζόντιος, ἀντωνυμία, δε-
ξιὰ (ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω)
ζῶν, ἀριστερὰ νῆος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μιλήσιου

588. Σύνθεσις Λέξεων.

Καταλλήτως συνδυάζων τὰς κάτωθι δικαθεν-
νὰς συλλαβὰς, σχηματίζων τὰ ὀνόματα ἐξ ἀρ-
χαίων πόλεων.

α, α, βα, δαι, ε, εκ, κη, λα, μυ, γα,
να, ναι, πο, πυδ, ρος, τα, τει, τι, τυ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μακρολέλεκα

589.—591. Ἀδτεῖα Παροράματα.

1.—Ὁ Πόρος ἐκίνηθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.
2.—Ὁ Σῦρος ἦτο βασιλεὺς τῶν Χέρσων.
3.—Ὁ λύων εἶνε ὢν πιστόν.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Σκοριδάκη

592. Δογοπαίγνιον.

Ποῖος ποταμὸς ἐπιδοκιμάζει τὴν ἐρώτησιν σου;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κινέζου Λη

593. Μεθοδοτοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι νῆσον τοῦ Αἰγαίου:

1, Στρατιγῆς, Ἀθηναῖος. 2, Σύνδεσμος, 3,
Νῆσος. 4, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς 5, Ἰχθύς. 6,
Ἀρετὴ 7, Δίσθημα κακόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αεοναύτου τῶν Βορρίων

594. Φωνηεντόλιπον.

ρκτ-πρτς-χν-μ-ζτ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλανθοῦς

595. Ἐλαποδύμψονον.

ηα-ο-ου-εου-ααιε.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐτοιμοπόρου Οἰκίας

596. Γρίφος.

ἴσως ἴσως
ἴσως 20 ἴσως
ἴσως ἴσως
ἴσως ἴσως
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζοφειρὸ Μεσαίωνα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Ἀπριλίου

426. Φάληρον (φα, Λήρ, ὄν).—427. Γέ-
ριον, Ἰέρων.—428. Φάρος, ἄφρος.

429. Ε Ψ Η
Α Ι Ω Θ
Ρ Σ Ν Ν
Ε Ο Υ Γ Ω Δ Α Ε
Ι Δ Ο Κ Ε Ρ
Ο Ν Σ Ν

430. ΚΙΝΑ (ΚΙΝΑρος).—431. Ἀρίστη δι-
ΙΡΙΣ (ὉσΙΡΙΣ) σκέδασεν τὸ ἐν-
ΝΙΚΗ (ἐ ΝΙΚΗθη) ταλλάσσειν Μι-
ΑΣΠΡ (ὉεΑΣ ΗΡας) κρὰ Μυστικά.—

432.—436. Γι-
νομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς γω,
σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἀγωνία, ἐγωισμός, ἰ-
μῆλω, ἀγωγός, Ἀργώ.—437.—439. 1, Κά-
δος, Πάθος, πάθος, πῆθος. 2, Πόλις, μόλις,
μόλος, μῶλος, μῶμος, κῶμος, κῶμης, κῶμη.
3, Πέτραι, πέτρας, πέρας, γέρας, γῆρας, ἦ-
ρας, ἦρα, ὦρε, ὄδρα.—440. Διὰ τὴν Γέν-
νησιν τοῦ Χριστοῦ.—441. ΛΕΩΝ (1, Ἑλλάς.
2, Ἑλβετία. 3, Ἰαπωνία. 4, Δανία).—442.
Ἔργον οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δὲ τ' ὄνειδος.—
443. Ἡ πολυτέλεια συνεπιφέρει ραθυμίαν.